A varázstalicska

Egyszer volt, hol nem volt, volt egyszer egy kisfiú. Ez a kisfiú majdnem ugyanolyan volt, mint a többi kisgyerek, de mégis egy picit más.

Hogy mitől volt más? Attól, hogy volt egy saját kis világa. Csakis ő döntötte el, hogy aznap éppen milyen lény lesz: jóságos király, vagy gonosz szörnyeteg.

Hogy miért lett ilyen ez a kisfiú? Elmesélem nektek…

Ez a kisfiú ugyanúgy született, mint a többi kisgyerek. Egészséges, szép kisbaba volt, a szülei imádták. Aztán egyszer nagyon beteg lett, kórházba került és egy hétig feküdt a kórházi ágyban mozdulatlanul. Nem tudott semmiről, ami körülötte történt, csak aludt és aludt napokon keresztül. Közben szép álmai voltak, észre sem vette, hogy sok-sok orvos rohangál körülötte. Ettől a hosszú alvástól lett ez a fiúcska kicsit más, mint a többiek.

Amikor oviba került, a többi gyerek észrevette, hogy ez a kisfiú nem ugyanolyan, mint ők. Sajnos előfordult, hogy bántották, megverték vagy csúfolták. Így a kisfiú szépen lassan egyre magányosabb lett és rájött, hogy sokkal jobban érzi magát a saját kis világában, mint ezekkel a gyerekekkel, akiktől ennyi rosszat kap.

Történt egyszer, hogy a kisfiú azt gondolta: akkor elmegyek világgá, és amikor visszatérek, megmutatom nekik, hogy sokkal erősebb és ügyesebb lettem, mint ők.

Kiment a kertbe, fogta a talicskát, beleült és arra gondolt, hogy ez egy varázstalicska. Erősen arra összpontosított, hogy a talicska átváltozzon, felemelkedjen és elvigye őt messzire, a mesék birodalmába.

És láss csodát! A talicska egyszeriben szivárvány színekben pompázott, felemelkedett, eleinte meg-megremegett, de végül biztonságosan felrepült az égbe.

A kisfiú boldogan ujjongott. Mivel nem tudta, hogy merre menjen, gondolta, hogy megy addig, amíg nem találkozik valakivel.

Nem is kellett sokáig várnia. Egyszer csak egy madár repült a talicska szárára. Nem akármilyen madár volt.

- Ki vagy te, díszes tollú madár? – kérdezte a kisfiú.
- Még hogy ki vagyok? Én vagyok a madarak ékessége – vágott vissza sértődötten a madár.
- Sajnálom kedves madár, de nem tudom, hogy miféle szerzet lehetsz – pironkodott a kisfiú.
- Én vagyok a madarak ékessége, a páva – ájuldozott saját szépségétől a madár.
- Hát, az lehet, hogy szép vagy – kezdte a kisfiú -, de biztosan nem vagy túl kedves.
- Kedves? Miért lennék kedves, ha egyszer szép vagyok? – rikoltozott a madár. – Tőlem így is mindenki elámul, minek lennék még kedves is?

A kisfiú elgondolkozott azon, amit a madár mondott, majd azt mondta neki:

- Sajnállak páva. Lehet, hogy a tollad gyönyörű, a színeid tündökölnek, de nagyon üres vagy belül és úgy gondolom, hogy nagyon magányos lehetsz.
- Ha-ha-ha! – nevetett a páva. – Én vagyok a legjobb társaság önmagamnak.
- Tudod, – kezdte a kisfiú – én is magányos vagyok ezen az utazáson és lehetnénk akár barátok is – nézett érdeklődve a madárra.
- Barátok?! – ámult el a páva. – Én nem vagyok senki barátja sem, én ahhoz túl tökéletes vagyok. Megyek is, mert nem is engedhetem, hogy túl sokáig gyönyörködj bennem.

Huss! A páva elrepült.

A kisfiú döbbenten nézett utána. Azt gondolta magában, mondhat bármit a páva, biztosan egyedül van a nagyvilágban. Mivel azonban ilyen furcsán viselkedett, annyira nem is sajnálta, hogy elrepült.

A következő vendége egy szürke kis veréb volt. Odaröppent a talicska szélére és azt kérdezte:

- Kis barátom, megengeded, hogy megpihenjek? – lihegett. – Nagyon messziről repülök, elfáradtam és éhes is vagyok.
- Persze, - válaszolt a kisfiú. – szívesen látlak a varázstalicskámban. Érezd magad otthon.

A kisfiú gondolkozott, majd így folytatta:

- Ugye te egy veréb vagy, ha meg nem sértelek?
- Dehogy sértesz! – válaszolt a veréb. –Büszkén vállalom! A tollam szürke, kicsike vagyok és nem díszes, de mégis büszke vagyok verébségemre.
- Nem is bánod, hogy nem vagy színesebb? – ámuldozott a kisfiú.
- Dehogy bánom! – vágta rá a veréb. – Ugyan mit kezdenék én a színes tollakkal? Tudod, mi verebek sokat vagyunk a földön vagy a talaj közelében. Ha díszes tollunk volna, akkor biztosan hamar elkaphatna minket egy macska vagy egy borz. Így viszont a szürke tollunkkal beleolvadunk a környezetünkbe és könnyen elbújunk mindenki szeme elöl a bokrokban – nevetett a kis veréb.
- Nahát, – mondta a kisfiú – te nagyon más vagy, mint a páva.
- A pávák mind pökhendi fajankók – válaszolt a veréb. – Csak azzal foglalkoznak, hogy magukban gyönyörködjenek. De mivel te is egyedül utazol és én is, mi lenne, ha egy kis ideig, mint két jó cimbora, együtt utaznánk tovább?
- De jó! – lelkendezett a kisfiú. – Maradj csak itt, veréb és lehetünk barátok.

Így a kisfiú és a veréb együtt folytatták útjukat. Amikor elfáradtak, lefeküdtek a talicskában. A kisfiú mielőtt elaludt volna, azt gondolta; néha a veréb szebb, mint a páva. Talán az embereknek nem az alapján kellene ítélkezniük, amit a szemükkel látnak. Azzal lehajtotta fejét és ő is álomba szenderült.

Mindketten éhesen ébredtek.

- Éhes vagyok – mondta a veréb.
- Én is nagyon éhes vagyok – válaszolta a kisfiú. – szálljunk le és nézzünk valami enni valót.

Azzal a talicska ereszkedni kezdett és ahogy egyre lejjebb ereszkedett, úgy változott vissza színes, szivárványos talicskából egy egyszerű hétköznapi talicskává.

- Megérkeztünk – szólt a kisfiú, amikor a talicska megállt. – Merre menjünk? – töprengett.
- Várj csak! – mondta a madár. – Finom illatot érzek, ez málna illat és méz. Kövessük az illatokat!

Elindultak, hogy megkeressék az illatok forrását. Ahogy mentek az erdőben, egy házikóra bukkantak. A házikó egy domboldalban volt. Itt már vanília és dió illat érződött. Mivel nagyon éhesek voltak, nemtöprengtek sokáig, bekopogtak.

- Hahó, van bent valaki? – kérdezte a veréb.

Az ajtó kitárult és az ajtóban egy hatalmas medve állt.

- Ki merészel háborgatni, amikor a legfinomabb málnás-diós süteményemet sütöm éppen? – kérdezte dühösen.
- A veréb és az én kis barátom, a kisfiú – szólt a veréb. – Ne haragudj kedves medve, de éhesek vagyunk, messziről jövünk és megéheztünk a hosszú út alatt. Nem vendégelnél meg minket egy kis süteménnyel?
- Elég bátor vagy kis veréb, hogy az erdő urát így megzavarod és még meg is vendégelteted magad, de nem bánom kerüljetek beljebb! – tessékelte be őket a medve.

A medve azonnal süteménnyel kínálta újdonsült vendégeit. Ánizsteát készített, aminek a vendégek nagyon örültek. A házikó nem volt otthonos. A falakat a medve hatalmas mancsnyomai díszítették. A kisfiú ámuldozva nézte, majd kíváncsian megkérdezte:

- Medve, hogyan lettél te az erdő ura?
- Hogyan ne lehetnék? – kérdezett vissza a medve. – Mondj még egy olyan állatot, aki képes lehetne arra, hogy az erdő ura legyen! Én vagyok a legerősebb, a leghatalmasabb, tőlem félnek az állatok, így csakis én lehetek az erdő ura. Csak az tud irányítani, akitől félnek a többiek – oktatta a medve a kisfiút.
- Igazad lehet – mondta a kisfiú. – Nálunk az oviban is a legerősebb kisfiú irányít. Mindenki fél tőle, ezért mindenki azon igyekszik, hogy neki megfeleljen és vele barátkozzon.
- Látod!– mondta a medve. – Ugyanúgy van ez embereknél, mint az állatoknál. Erősnek és félelmetesnek lenni jó.
- Én nem vagyok sem erős, sem félelmetes – keseredett el a kisfiú. –Valószínű, hogy ezért nem lesznek sosem barátaim az óvódámban. Bár lehetnék félelmetes – ábrándozott.

Közben a medve két csomagot töltött meg a finom süteményekkel útravalóul.

- Tessék vendégeim! – adta át. – Most pedig induljatok, mert senki sem tudhatja meg, hogy itt jártatok. Nem szoktam idegeneket beengedni a házamba. Sőt, még barátokat sem. Mondjuk azon nincsenek is! – nevetett. – Nem tudhatják meg az állatok, hogy a medve megvendégelt titeket, mert még a végén azt gondolnák, hogy nem is vagyok félelmetes.

Azzal elköszöntek egymástól és a barátok elindultak visszafelé a talicskához.
Váratlanul a kisfiú megbotlott egy buckában. Alig volt észrevehető és oldalában egy üregecske volt beásva.

- Ki kopogtat a házamban? Ugye nem valami félelmetes állat? – pattant elő az üregből egy hófehér nyulacska.
- Nem vagyunk mi rettenetesek – szólt a veréb. – Csak egy kisfiú és egy veréb. Éppen a talicskánkat keressük. Ne haragudj, nyuszi koma, hogy megzavartunk téged, csak éppen

belebotlottunk a házikódba.

- Dehogy haragszom, gyertek gyorsan, bújjunk el az odúmba, nehogy valami félelmetes állat erre jöjjön! – azzal zsupsz, be is ugrott az odújába.

Az útitársak tanácstalanul álltak egymás mellett. Vajon miért félhet ennyire ez a nyuszi? – töprengett a kisfiú.
Mivel nem akarták a nyuszit csak úgy faképnél hagyni, így bemásztak az odúba. Az odú szűkös volt, de nagyon kellemes hangulatú. Szépen berendezett, szépen vetett ággyal és kakaó illattal.

- Kerüljetek beljebb – hívta őket a nyuszi. – Máris hozok nektek egy bögre meleg kakaót, most lett kész! – s már pattant is a bögrékért.
- Nyuszi, miért vagy ilyen ijedős? – kérdezte a kisfiú.
- Kicsi vagyok, gyáva vagyok, gyenge vagyok. Miért ne kellene félnem? – kérdezett vissza a nyuszi.
- Ha ennyire félős vagy sok mindenről lemaradhatsz, nyuszi – mondta a kisfiú. – Itt ülsz az odúdban, kint sok jó dolog történik, de te ki sem merészkedsz és így a jó dolgok nélküled múlnak el.
- Nem bánom! – vágta rá a nyúl. – De legalább élek és biztonságban vagyok. Ez az én kis saját világom.
- Nahát, - ámult el a kisfiú, - nekem is van egy saját kis világom és a nyuszinak is. Milyen érdekes.

De tovább nem volt ideje gondolkodni, mert a veréb hirtelen felpattant a székéből és azt mondta:

- Kedves vagy nyuszi, hogy vendégül láttál minket, azonban az idő sürget, tovább kell mennünk, hogy megtaláljuk a talicskánkat.
- Köszönöm, hogy benéztetek hozzám – mondta a nyúl. – Csak arra kérlek titeket, hogy ne mondjátok el senkinek, hogy hol lakom, mert a rettenetes állatok rám találnak és akkor hatalmas veszélyben kerülök. Tudjátok, vigyáznom kell az én kis saját világomra.

Búcsút intettek egymásnak és a kisfiú és a veréb mentek tovább.

- Milyen furcsa – gondolta a kisfiú. – A medve attól fél, hogy megtudják, hogy nem rettenetes, a nyuszi attól fél, hogy megtalálják a rettenetes állatok. Mindenki fél valamitől.

Nemsokára megtalálták a talicskát és már repültek is tovább. A kisfiú addig töprengett a látottakon, hogy ismét elaludt.

Amikor felébredt nem volt ott sem a talicska, sem pedig a veréb. Az ágyában feküdt és nap az arcát cirógatta. Reggel volt.

- Micsoda kaland! – gondolta magában. – A páva, a veréb, a medve és az a gyáva nyúl, a saját kis világával… A saját kis világával, pont, mint én – morfondírozott. – Nem akarok olyan lenni, mint a nyuszi, hiszen mindenről lemarad. De olyan sem akarok lenni, mint a medve, akitől mindenki csak retteg és csak félelemből barátkoznak vele az állatok. És a páva? Olyan pökhendi sem akarok lenni, aki csak magával foglalkozik. Azt hiszem én a kis veréb lehetnék. A kis veréb igazán vidám fickó, nem fél semmitől, azt csinálja, amit éppen jónak gondol és amihez csak kedve van. Nem érdekli, hogy ki mit gondol róla, de elégedett önmagával.

Aznap a kisfiú vidáman indult az oviba. Édesanyja csodálkozva figyelte.

- Anya, - mondta az ajtóban. – Ma ne gyere értem délben az oviba, itt alszom és azt hiszem ma igazán jó napom lesz.

Azzal puszit nyomott édesanyja arcára és madár mozdulatokat utánozva, berepült a terembe, akár egy kis veréb.